

Verleiding aan zee

Jennifer Probst bij Boekerij:

Ik geef me over
Jouw onweerstaanbare charmes

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans

De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou

Op zoek naar het onmogelijke

Op zoek naar geluk

Op zoek naar altijd

Op zoek naar een wonder

Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd

Wanneer je maar wilt

Alles of niets

Zomerzussen-serie:

Liefde op het strand

Verleiding aan zee

www.boekerij.nl

Jennifer Probst

Verleiding aan zee

Voor zichzelf heeft weddingplanner Bella de liefde
opgegeven. Maar de liefde haar niet!

ISBN 978-90-225-9149-9
ISBN 978-94-023-1568-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Temptation on Ocean Drive*
Vertaling: Renée de Graaf
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Triple J Publishing Inc.
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Layne – aka Lauren Layne...
Dank voor het advies, de lol en de steun
tijdens deze gekke reis.
En natuurlijk voor de cocktails.*

‘Het wordt tijd om het leven te gaan leiden
dat je je voorgesteld had.’

– HENRY JAMES

‘Jezelf zijn in een wereld die continu probeert iets
anders van je te maken is het mooiste wat je
kunt bereiken.’

– RALPH WALDO EMERSON

‘Mama, wat vind je van mijn outfit?’

Bella Sunshine-Caldwell had de broodtrommel, waterfles en een schoolmapje in de *Fancy Nancy*-rugzak van haar dochter ingepakt en keek nog één keer hoe laat het was. Gelukkig. Ze had er een bloedhekel aan om te laat te komen en wist dat met haar organisatietalent meestal te voorkomen, maar in de wintermaanden lukte het hen allebei minder goed om op tijd uit bed te komen. Waarschijnlijk omdat het nog zo donker en koud was dat je het liefst nog even, al was het maar vijf minuutjes, onder je dekbed terug wilde kruipen. Ze had zelfs haar gebruikelijke ochtendronde hardlopen overgeslagen om langer te kunnen blijven liggen, en toch moest ze zich nu haasten. Als ze de bus zouden missen, wat dan? Dan zou ze Zoe met de auto naar school moeten brengen en ze wilde ook niet te laat komen op haar afspraak.

‘Je ziet er prachtig uit,’ zei ze zonder op te kijken. Waar waren haar bruine laarzen? Hoe konden er dingen zoekraken in zo’n kleine ruimte? Ze doorzocht de uitpuilende kast, trok een paar laarzen tevoorschijn uit de berg schoei- sel en trok die aan. ‘Kom, liefje, we gaan. Jas aan.’

Het was het geluid van Zoe's gehuppel op de vloer dat haar had moeten alarmeren. Ze hopste ongemakkelijk op en neer om het strakke leer van de laars over haar kuit te kunnen trekken – was ze aangekomen? – en bekeek toen pas haar vijfjarige dochter, die zich in haar felroze jack stond te wurmen.

‘Wacht even, jongedame,’ zei ze ineens streng en ze schudde haar hoofd. ‘Wat heb jij in hemelsnaam aan?’

‘Mijn roze jurk. Je zei dat je die leuk vond.’ De defensieve toon in het hoge stemmetje van haar dochter gaf haar een priemend schuldgevoel. Zoe wist wel beter, maar koos ervoor om de regels te negeren.

‘Zoe, dat is een zomerjurk, zonder mouwen, die had ik opgeborgen. We hadden afgesproken dat je mag aantrekken wat in je kast hangt. En je mag ook geen witte ballerina's aan in de winter.’

Koppig stak Zoe haar kin omhoog. ‘Hij lag onder in mijn kast in een vuilniszak, samen met de schoenen, dus dat telt. Ik moet er vandaag mooi uitzien. We moeten een spreekbeurt houden op school en Emma zei dat ze een roze jurk aantrekt en dat ik dat ook moet doen en dat we dan een tweeling zijn. Dit is mijn enige roze jurk!’

Bella stak haar handen omhoog en hoopte op een portie geduld uit de wolk die ze altijd boven zich voelde hangen. Soms was hij dik en wit, alsof het de vorige avond goede gaven had geregend zoals humor, positiviteit en flexibiliteit. Maar soms was de wolk dun en sliertig en zat er alleen maar frustratie in en een PMS-gevoel.

Bella hoopte op wat goede gaven van boven.

‘We hebben afgesproken wat in je kast hángt,’ corrigeer-

de ze. ‘Het is buiten min zes en je wordt hartstikke ziek als je zo de deur uitgaat. Waarom doe je niet je roze maillot aan en je witte sweater?’

Zoe’s onderlip trilde. ‘Het moet een jurk zijn! We hebben inkepinke gedaan – alsjeblieft mammiel!’

Zoe had bijna nooit driftbuien. Maar ze voerden soms wel intense discussies met elkaar, waarbij het Bella meestal lukte om redelijk te blijven als iets belangrijk bleek. Razendsnel overwoog ze verschillende opties om het probleem vlug en pijnloos op te lossen. ‘Oké, ga je witte shirt met lange mouwen halen en trek dat onder de jurk aan. Ik pak wel een maillot voor je, dan kun je die roze laarzen aan die ik voor je heb gekocht.’

Zoe zette grote ogen op. ‘Je zei dat die voor speciale “legheden” waren.’

‘Ja, nou, dan is dit een speciale gelegenheid. Maar daarna is het echt afgelopen met stiekem zomerjurken tevoorschijn halen. Die heb ik niet voor niets opgeborgen. Afgesproken?’

‘Afgesproken!’

‘Goed. En nu heel erg opschieten anders missen we de bus.’

Zoe haastte zich terug naar haar kamer en Bella rukte de plastic verpakking van een roze maillot open. Als die in de uitverkoop waren, kocht ze er stapels van. Behendig hielp ze haar dochter opnieuw aan te kleden, pakte haar spullen bijeen en haastte zich naar buiten.

Plankgas rijdend kwamen ze bij het einde van de weg aan waar de bus net bezig was op te trekken. Ze toeterde, viel bijna uit de auto toen ze het portier opende en rende de

straat op terwijl ze wild met haar armen zwaaide. De bus kwam knarsend en piepend tot stilstand en ze incasseerde de boze blik van de chauffeur. 'Dank u wel!' riep ze terwijl ze Zoe een vluchtige kus gaf en haar nakeek toen die de straat overstak en de bus instapte. Ze zwaaide toen de bus optrok en uit het zicht verdween.

Ze slaakte een zucht. Gewoon weer zo'n dag uit het leven van een alleenstaande moeder.

O, Matt, was je maar hier.

Ze spitste zoals altijd haar oren voor een teken – gefluister in de bomen, een claxon, een koude rilling – het maakte niet uit, als ze maar het gevoel had dat hij haar hoorde en ergens was; maar er gebeurde niets.

Ze rolde met haar ogen om haar melodramatische gedrag, sjokte terug naar de auto en zette de verwarming hoger. Ze had haar man veel te vroeg verloren, inmiddels was hij alweer vijf lange jaren dood en had ze geleerd om alles zelf op te knappen. Natuurlijk maakte ze zo haar fouten, en dat waren er niet te weinig, maar met de hulp van Bella's zussen groeide Zoe op als een blij, evenwichtig kind. Bella had na het verlies van Matt geleerd dankbaar te zijn voor al het goede dat op haar pad kwam, en haar dochter was een geschenk uit de hemel waardoor ze voor de rest van haar leven nog een stukje van Matt had om van te houden.

Ze schudde haar sombere gedachten van zich af en reed naar Sunshine Bridal voor haar afspraak met collega Gabe. Haar twee zussen waren er een paar dagen tussenuit, dus waren zij en Gabe verantwoordelijk voor de Royal-bruiloft en moest ze scherp blijven. Ze mocht zich niet verliezen in het gemis van haar overleden echtgenoot en een leven met

hem dat er nooit meer zou zijn. Eloise Royal wilde een after-kerstbruiloft die de meest protserige kerstviering ooit naar de kroon moest steken en daar ging Bella indruk mee maken. Haar oudste zus Avery was de drijvende kracht achter hun succesvolle weddingplannersfamiliebedrijf, maar nu die zelf ging trouwen en een welverdiend weekend vrij had genomen, nam Bella zich voor om te laten zien hoe goed ze haar rol kon overnemen.

Als ze maar niet met Gabe hoefde samen te werken...

Waarom was zij de enige die zijn bedoelingen niet vertrouwde? Al jarenlang werkte hij fulltime als assistent, meestal voor Avery, maar de laatste tijd drong hij aan op een groter belang in het bedrijf. Vorige maand nog was iedereen het erover eens dat hij promotie zou krijgen zodat hij zijn eigen cliënten kon werven. Bella wist dat hij het verdiende: leveranciers en cliënten hadden hem hoog zitten en hij werkte hard, maar ze bleef een beetje wrokkig omdat hij geen familie was. Al met al kwam het erop neer dat ze hem in zekere zin niet vertrouwde. Misschien dat hij zijn eigen bedrijf maar moest opzetten en hun concurrent worden – wat haar zussen én Zoe aan het hart zou gaan. Haar kleine meid was gek op hem. Werkelijk alle vrouwen op deze planeet waren gek op deze man, en dat maakte Bella nog wantrouwiger.

Ze reed door de straten van Cape May, de meestal zo levendige badplaats in New Jersey waar nu in de winter alles potdicht was. De feestverlichting hing nog vrolijk in bomen en lantaarnpalen en verlichtte de overal opduikende, kleurige bed and breakfasts. Het water was nu een grauwgrijs monster, kregelig onder de laaghangende bewolking, maar

toch waagden enkele inwoners zich op de promenade aan een ontbijtje of een rondje joggen.

Ze stopte bij het vertrouwde geel-met-roze, met krullen versierde bord met SUNSHINE BRIDAL erop en verzamelde haar spullen. Natuurlijk was Gabe er al. Die man was net zo'n workaholic als Avery. Ze haastte zich de trap op en liep regelrecht naar de vergaderkamer, op de geur van sterke koffie af.

'Goedemorgen.' De fluwelen, volle stem kringelde als rook door de lucht en streelde haar oren. 'Ik heb koffie voor je gehaald en een ontbijtyoghurtje.'

Ze probeerde het sexy timbre van zijn stem te negeren en vroeg zich af waarom sommige mannen zoveel sexappeal hebben. Was het een godsgeschenk bij hun geboorte? Troefde hij er bepaalde mannen mee af, had hij alles in huis om vrouwen op de knieën te krijgen? Of erger? De man was aardig. Hij was altijd attent en bereid om aan te pakken zodat iedereen tevreden was. Eerst dacht ze dat het bij zijn rol van de ideale assistent hoorde, maar in de loop der jaren was ze erachter gekomen dat het echt in zijn persoonlijkheid zat. Hij was gewoon heel zorgzaam.

Bella verdrong deze gedachte en koos met opzet de stoel tegenover hem aan tafel zodat er voldoende afstand tussen hen was. 'Fijn, dank je. Het liep een beetje uit vanochtend.' Ze concentreerde zich op haar laptop die ze uit haar tas trok en opstartte, zodat ze nog even de gebruikelijke barrières kon opwerpen voordat ze het waagde hem aan te kijken.

'Je hebt je toch niet hoeven haasten, hoop ik,' zei hij. Zijn stem klonk bezorgd. Ze stelde zich een frons tussen zijn

volle wenkbrauwen voor, de perfecte welving van zijn lippen, bedachtzaam een beetje getuit. ‘We hadden ook makkelijk een half uurtje later kunnen afspreken. Hoe gaat het met Zoe?’

Ze schudde zuchtend haar hoofd. ‘Ze wilde vandaag per se een mouwloos roze jurkje aan naar school.’

Hij lachte voluit waardoor de sfeer opklaarde. ‘Ha, voor een spreekbeurt zeker?’

Ze keek te snel op. Haar blik kruiste per ongeluk die van hem en zijn donkere ogen boorden zich in de hare. Ze zag iets opflakkeren in die koolzwarte diepten, een bedoeling, iets wat haar niet aanstond. ‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Ze vindt het natuurlijk leuk om zich uit te dossen voor belangrijke gelegenheden. Hoe heb je haar er vanaf kunnen brengen?’

‘Water bij de wijn, zoals altijd eigenlijk. Ze mocht haar splinternieuwe roze laarzen aan en ging akkoord met een paar winterse aanvullingen op haar outfit. Dat ik haar geen roze winterjurk voor de kerst heb gegeven! Paars en rood zijn voor haar geen optie.’

‘Ze heeft alles gekregen wat op haar lijstje stond, zo niet meer. Ze had een superkerst dankzij jou.’

Ze knikte en nam het compliment in ontvangst dat meer betekende dan hij zich kon voorstellen. Ze probeerde altijd voor Zoe te compenseren dat ze geen vader had, vooral tijdens belangrijke feestdagen. Al was ze zich ervan bewust dat haar dochter deel uitmaakte van een familie die haar alle geborgenheid bood die ze nodig had. ‘Dank je.’ Daarna klonk er weer tegenzin door in haar woorden. ‘Ze is nog steeds helemaal maf van die American Doll die jij haar ge-

geven hebt. Voor de andere poppen heeft ze geen aandacht meer, met die van jou speelt ze de hele tijd.’

‘Goed om te horen.’

‘Ik vind hem nog steeds veel te duur.’ Ze had Zoe’s gezichtje zien oplichten van verrukking toen ze Gabes cadeau had uitgepakt en dat had haar een ongemakkelijk gevoel gegeven. Bella was bang dat hij zich iets te veel ging thuis voelen in haar familie – onverwachts langskomen, Zoe overladen met cadeautjes, zich er met zijn achteloze charme een plek veroveren. Hij was zelfs dik met haar toekomstige zwager, Carter, ze gingen samen regelmatig stappen. Bella was bang dat hij te veel mensen pijn zou doen als hij straks zou beslissen om hun kleine badplaats vaarwel te zeggen.

Hij gaf een knipoog. ‘Onzin, het genoeg was geheel aan mijn kant. Ik weet wat de meisjes willen, toch?’

Ze verkilde. Ja hoor, Gabe Garcia wist precies wat de meisjes wilden. Hij was al twee jaar achter elkaar verkozen tot Vrijgezel van de Cape – een benoeming die door het tijdschrift *Exit Zero* was bedacht en die was doorgedrongen tot de blogs en kranten van New Jersey. Hij had zelfs nog meer publiciteit gekregen toen ze erachter kwamen dat hij voor Sunshine Bridal werkte, en een tijdlang hadden cliënten zich massaal aangemeld alleen maar om met Gabe te mogen werken. Zijn escapades met vrouwen waren vermaard, en er was regelmatig sprake van opgewonden roddels rondom zijn persoon. Hij was hun eigen lokale Jake Gyllenhaal, en er was een lange rij wachtenden die niets liever wilden dan een einde aan zijn status van single te mogen maken.

Niet dat zij daarmee zat. De man was een vrouwenmagneet. Eén blik op hem en vrouwen waren geneigd hem in alles zijn zin te geven.

Lang, donker en knap, zo kon je Gabe wel omschrijven. Hij had dik, ravenzwart haar met een natuurlijke slag, dat zijn hoge voorhoofd en zware wenkbrauwen goed deed uitkomen. Inktzwarte ogen werden omlijst door volle wimpers en hoge jukbeenderen, schuin aflopend naar een onvervalste vierkante kaak – mét kuiltje. Op die mannelijke kaaklijn lag steevast een zweem van een stoppelbaard, wat hem een stoere piratenlook gaf. Zijn onberispelijke kleding, innemende glimlach en elegante, lenige lichaam waren een dodelijke combinatie.

Haar zus Taylor had hem ‘een stoot van het eerste uur’ genoemd, maar had ook toegegeven dat ze niet wilde dat hij verliefd op haar zou worden om de werkrelatie niet te verliezen. Avery voelde zich meer aangetrokken tot zijn brein en het gemak waarmee hij de bruiden en bruidegoms bij bosjes imponeerde, wat hun bloeiende bedrijf ten goede kwam.

Wat Bella betreft, vanaf het moment dat ze hem zag had ze gevaar voorvoeld. Hij was te imposant om lang in een kleine badplaats te blijven hangen. Uiteindelijk zou hij door een grotere weddingplanner worden weggelokt en hen allemaal met een terloopse groet en sexy knipoog achterlaten.

Hij zou hun klanten meenemen en zij en haar zussen zouden gedwongen zijn om genoeg te nemen met wat er overbleef. Wat dat betreft was ze een expert en ze had geen zin om zich weer op dat terrein te begeven, dus had ze zich-

zelf aangeleerd om afstand te bewaren en mogelijke signalen van rusteloosheid direct te herkennen. Ze moest haar familie beschermen.

In de loop der jaren, naarmate Avery en Taylor meer gehecht raakten aan Gabe, had Bella zichzelf aangeleerd om altijd beleefd en aardig te blijven, maar bovenal professioneel. Geen cocktails na het werk tot diep in de nacht of lange, serieuze gesprekken over hun dromen en verwachtingen.

Ze bleef puur zakelijk.

Hoe vaak had hij de afgelopen jaren niet geprobeerd om de afstand tussen hen te verkleinen, maar ze hield vol. Zelfs als ze even de pijn in zijn ogen zag oplaaien en iets van verwarring op zijn gezicht bespeurde. Na een tijdje was het een rustige, vriendschappelijke relatie geworden die voor allebei werkte. Eigenlijk perfect op een klein probleempje na.

Zoe.

Haar dochter verafgoodde Gabe en vice versa. Ze hadden een band gekregen die Bella dwarszat, maar ze kon er niets aan veranderen. Nu hij fulltime weddingplanner was geworden, zouden ze zelfs nog meer contact hebben. Ze moest ervoor zorgen dat hun relatie strikt zakelijk bleef.

Meestal liep het goed. Bella handelde het merendeel van haar klanten zelf af en riep Taylor te hulp als dat nodig was. Gabe had in het verleden zijn hulp aangeboden, maar die had ze altijd afgewezen onder het mom dat ze het wel alleen aankon. Uiteindelijk begreep hij de hint en vroeg niets meer. Avery had zich aanvankelijk geërgerd aan haar koppigheid maar had zich ten slotte gewonnen gegeven, en verweet haar zus nu alleen nog dat ze te trots was.

Helaas zat ze dit hele weekend aan hem vast om de Royal-bruiloft te organiseren, maar zodra Avery en Taylor weer terug waren, konden zij en Gabe ook weer terug naar hun normale werkverhouding.

Bella nam een slokje koffie en begon mapjes op haar bureaublad open te klikken. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je zo goed bent geworden in je werk omdat je weet wat de meisjes willen.’

In zijn blik lag zelfspot. ‘Dat heeft absoluut geholpen. Helaas heeft mijn arme vader me bijna verstoten toen hij ontdekte dat ik dat speciale talent inzette om bruiden te helpen.’

Ineens stak haar nieuwsgierigheid de kop op. Gabe had het bijna nooit over zijn ouders of over vroeger. ‘Had hij problemen met je werk?’

‘Hij dacht dat ik gay was. Laten we het erop houden dat ons gesprek niet zo wilde vlotten. Ik was zo boos dat hij daar een probleem mee had, terwijl ik het niet eens wás, eh... ben.’

Ze huiverde vanbinnen. Zij had namelijk hetzelfde gedacht toen ze hem net hadden aangenomen, maar haar maakte het niet uit. Het had zeker zes maanden geduurd voordat ze ervan overtuigd was dat hij toch echt hetero was. ‘En je moeder?’

‘Ze had haar eigen mening, maar wat mijn vader zei was wet. Begrijp me niet verkeerd, hij was geen bruut. Hij was gewoon niet... warm.’

Ze koos haar woorden zorgvuldig. ‘Ik vind het wel treurig dat mensen nog steeds anderen in een hokje willen stoppen. Ik denk dat er meer mannen in deze branche zou-

den moeten werken en eigenlijk is het belachelijk dat bepaalde carrières om gender-redenen ontmoedigd worden.’

‘Mee eens. Toch hebben jullie het wel met me aangedurfd.’ Hij schonk haar een prachtige glimlach. ‘Ik denk dat pijnlijke ervaringen in het verleden waardevolle lessen voor de toekomst kunnen zijn. Denk je ook niet?’

De bedachtzame vraag en oprechte belangstelling in zijn blik waarschuwden haar dat ze te ver waren gegaan. Iets over zijn verleden vertellen was een uitnodiging tot verdieping van hun relatie – een slimme truc om meer intimiteit te kweken, wat ze niet wilde.

Ze lachte minzaam en concentreerde zich op haar scherm. ‘Zeker. Maarre, we hebben bergen werk te verzetten. Zullen we maar beginnen?’

Er hing iets in de lucht. Terwijl haar vingers tikten, hield ze ongemerkt haar adem in. Ze hoorde dat hij op de stoel tegenover haar ging zitten.

‘Tuurlijk,’ liet hij zich ontvallen. ‘Je wilt vast zo snel mogelijk en zonder kleerscheuren door dat weekend heen komen.’

Ze probeerde geen spier te vertrekken onder de dubbelzinnigheid van zijn woorden en weigerde zich schuldig te voelen. Ze moesten een klus klaren en als ze zichzelf toestond gevoelig te zijn voor zijn charmes was dat niet bevorderlijk voor Sunshine Bridal. Hoe minder tijd ze samen doorbrachten, hoe beter. Dat haar zussen in zijn ban waren geraakt was al erg genoeg. Iemand van de familie moest de zakelijke belangen behartigen en praktisch blijven.

Dus ging ze er niet op in. Ze ging aan het werk.

Nu deed ze het weer.

Gabe probeerde de frustratie te negeren die als een heen en weer geschud blikje frisdrank op exploderen stond. Hij had gehoopt met Bella iets van kameraadschap te kunnen opbouwen nu ze samen aan deze huwelijksceremonie werkten. Hij was sinds drie jaar in dienst bij Sunshine Bridal en vergeleken bij hun eerste ontmoeting, toen ze elkaar de hand hadden geschud, nog geen sikkepit opgeschoten met zijn pogingen om door haar muur heen te breken.

Waarom mocht ze hem verdomme niet?

Op de automatische piloot ging hij verder met het door-nemen van de verschillende checklists voor het komend weekend terwijl hij zijn hersens pijnigde over hun onderlinge verstandhouding. Ze had hem nu wel een persoonlijke vraag gesteld. Meestal hield ze het bij een algemene begroeting of een praatje over het werk of het weer. Maar hij had blijkbaar te gretig gereageerd, in de veronderstelling dat ze oprecht geïnteresseerd was toen ze naar zijn moeder informeerde.

Avery leidde meestal de ochtendmeetings en dat deed ze altijd met enthousiasme, positiviteit en oprechte interesse

in ieders geestelijk welzijn. Misschien was dit Bella's manier om geconcentreerd te blijven op het werk terwijl haar zussen weg waren. Hij was nu echter fulltime met zijn eigen klanten bezig en zij behandelde hem nog steeds als een ondergeschikte.

Op een beleefde manier, weliswaar. Bella was nooit lomp en wilde niemands gevoelens kwetsen. Jammer alleen dat ze met elke subtiele afwijzing weer een dolk in zijn hart leek te steken.

'Gabe? Heb jij de bloemen gedaan?'

Hij schudde zijn hoofd en bedacht ineens weer dat er een grootse after-kerstbruiloft op stapel stond. 'Yep, we doen de guirlande, de maretakken en de opgetuigde bomen voor zowel de ceremonie als de receptie.'

'Goed. Ik heb de bevestiging van de arrenslee-man binnen dat hij buiten bij het hotel staat om Eloise van daar naar de receptie te brengen.'

Hij trok een grimas. 'We hebben genoeg paardenkoetsen in Cape May en toch wil zij een slee. Weet je hoeveel tijd het gekost heeft om er een te vinden?'

Hij zag hoe haar gezicht zich ontspande en ze zelfs moest lachen; hij genoot ervan. 'Ik weet het. Het heeft niet gesneeuwd, dus hebben ze extra moeten dokken om er wielen onder te zetten, anders had het ding de hele weg over de stenen geschraapt met een vreselijk geluid als gevolg.'

Hij rilde. 'Ik kon er ook nooit tegen als iemand met zijn nagel over het schoolbord kraste.'

'Ik ook niet. Hoe zit het met de Kerstman? Heeft Frank zijn komst bevestigd en het speelgoed ontvangen dat we hebben bezorgd?'

Hij kromp ineen. ‘Frank heeft vorige week zijn been gebroken dus hij moest afzeggen. Ik heb me het leplazarus gezocht naar een vervanger. Het lijkt wel of de meeste kerstmannen na de feestdagen een jaar lang foetsie zijn of het Leger des Heils doet een beroep op ze.’

Ze fronste. ‘Wie hebben we nu dan?’

‘Paul Traipse heeft uiteindelijk toegezegd.’

Geen spoor van afkeuring op haar gezicht. Ze was te professioneel om blijk te geven van emoties – maar hij zag wel een flakkering in haar porseleinblauwe ogen. Hij had al te veel tijd verspild aan de fantasie van diezelfde ogen overmand door passie, haar kin opgeheven, pupillen verwijd, starend naar hem. Naar hem alleen.

Op dit moment zag hij alleen een vaag vragende blik in haar ogen die hem van zijn stuk bracht.

‘Kan hij dan die rap ook doen waar ze om gevraagd hebben? Met dat dansje, weet je nog?’

Ja, dat wist hij nog. Op verzoek van de bruid moest de Kerstman de kinderen verrassen met een dansje op DMX’s ‘Rudolph the Red-Nosed Reindeer’. Het had hem even wat tijd gekost om Paul te overtuigen dat het niet ingewikkeld hoefde te zijn. Het had in elk geval geholpen dat hij er dubbel voor betaald kreeg. ‘Ik heb even gecheckt en hij heeft geoefend. Hij zei dat hij er klaar voor was.’

Ze leek niet overtuigd. ‘Paul staat erom bekend dat hij zich te veel cocktails permitteert op een feest,’ verklaarde ze. ‘Weet je zeker dat hij professioneel genoeg is voor een trouwerij? Moeten we niet een vervanger regelen voor het geval dat? Het dansje van de Kerstman is de hoofdact van de receptie, dus geen blunders alsjeblieft. Er zijn te veel kin-

deren bij die teleurgesteld kunnen worden.’

Opnieuw vertrouwde ze hem de taak niet toe, en dat stak hem. ‘Ik snap het,’ zei hij gespannen. ‘Maar ik denk dat het hem gaat lukken. Ik hou hem nauwlettend in de gaten tot hij op moet en heb al een taxi besproken om hem na zijn optreden linea recta naar huis te brengen. Hij blijft dus niet hangen en partyen met de andere gasten aan de bar.’

Ze knikte. ‘Oké, volgende onderwerp.’

Hij vroeg zich af of ze ooit haar kalmte verloor. Deze vrouw liet zich zelden tot woede-uitbarstingen, gezeur of iets dergelijks verleiden, menselijke emoties die haar zussen wel lieten zien. Hij moest en zou ontdekken wat onder die koele, afstandelijke houding schuilging.

Hij had de afgelopen jaren pogingen gedaan om haar hart te veroveren dat ze zo koppig op slot hield voor hem, maar voor anderen gul opende. Vanaf het moment dat zijn blik voor het eerst die van haar opving, was er iets in hem ontwaakt, als een reus die wakker wordt na een lange sluimer en plotseling geweldige honger heeft. Toen hij haar hand in de zijne voelde, voelde hij vonken tussen hen overspringen waardoor hij bijna geschrokken terugdeinsde. Hij had dezelfde reactie van haar verwacht toen hun vingers elkaar loslieten, maar ze had hem geen blik waardig gekeurd. Blijkbaar had hij niet dezelfde indruk gemaakt op haar.

Hij had verwacht dat het slechts een fysieke klik was die weer zou verdwijnen. Hij had nooit eerder zo’n bewustzijnsschok ervaren bij een vrouw, alsof een deel van hem haar herkende. Verdomme, hij geloofde niet in liefde op het eerste gezicht als het 99 procent van de tijd op simpele